

за какво!

/Пакъ се чува кукумявката/

-- Ненамяукала се!

/Седа и пакъ подпушва, като стъква огъня./

II.

Влиза Илийчо. Той е възмжжалъ, съ мустачки.

Илийчо. Додохъ за Кося, пъкъ той не билъ се върналъ.

Баба Краса. Почакай ще си доде.

-- Немога да чакамъ, че за пона отивамъ. Като си ододе кажи
му, че оброкъ имаме.... Да доде у дома - ще го чакаме.

-- Че какво е днесъ?

-- Свети Никита.

-- /Се кръсти/ Прости ми Св. Никита!... Остарѣхъ Илийчо и
свѣтитѣ празници веки забравихъ.

-- Малѣтъ празникъ е той, бабо Красо, ама нали на този дечъ
менъ ме влачи рѣката, че отъ тогазъ за мене оброкъ си струваме.

-- Трѣбва, Илийчо, трѣбва. Който Господя помни - и той не го
забравя. Сноди съмъ сѣднала, че лудамъ на Кося: да направимъ на
Светого Арахадгела оброкъ за Калина - беки й се сърдце обърне
и за него й домилей....

-- Азъ чухъ, че ти се парясали съ мечкаря.

-- И азъ тѣй дочухъ.

III.

Запѣхтенъ влиза Косъо. Той е състаренъ, по чело бръчки се
се врѣзали; мустаци отпунстнати надолѣ висятъ надъ горня устна.

Илийчо. Тебе чакахъ байчо.

Косъо. /Като го вижда смръщи вѣжди/ Какво съмъ ти дотрѣбвалъ?

-- На оброкъ те каня да дойдешъ.

-- Нѣма да дода!

-- Настъпи на дявола главата, байчо.

-- Разберете бе, разберете, че хора азъ немога да гледамъ.

-- Ама байчо, мама те моли да дойдешъ.

-- Когато азъ я молѣхъ, тя не чу.... Сега и азъ немога да я
слушамъ.

-- Тѣй да трѣгняла по Загоре Калина да дири! Я вижъ умъ!